

Úvodná otázka nedeľného evanjelia „Čo teda máme robiť?“ (Lk 3,10) zaznieva v Lukášovom dvojdielne Evanjelium a Skutky apoštolov na viacerých miestach. Vyjadruje túžbu po obrátení a zmene života.

Ježiša sa túto otázku spýtal znalec zákona aj popredný muž: „Učiteľ, čo mám robiť, aby som bol dedičom večného života?“ (Lk 10,25; 18,18) Na Petrovu kázeň pri zoslaní Ducha Svätého sa s bolesťou v srdci na neho a ostatných apoštolov obrátia jeho poslucháči: „Čo máme robiť, bratia?“ Strážca väzenia vo Filipách sa pýta Pavla a Sílasa: „Páni, čo mám robiť, aby som bol spasený?“ (Sk 16,30) Podobne sa pýtal Pavol pri svojom povolaní za apoštola na ceste do Damasku: „Čo mám robiť, Pane?“ (Sk 22,10) Táto otázka je dôležitá. Človek ňou dáva všetko do pohybu. Vyjadruje totiž osobnú túžbu človeka po zmene. V dejinách Cirkvi je najvýraznejším príkladom svätý František z Assisi, ktorý sa pýtal: „Čo chceš, Pane, aby som robil?“ Ovocím odpovede na túto otázku bol nielen radikálny život podľa evanjelia v živote samotného Františka, ale požehnaná obnova Cirkvi, ktorú priniesol. Kladiš si aj ty túto otázku? Keď ráno vstaneš, spýtaj sa: Pane, čo dnes očakávaš odo mňa? Keď robíš rozhodnutie v rodine, v práci, v povolaní, spýtaj sa: Pane, čo čakáš odo mňa? Tým, že sa obraciaš na Pána Boha, hovoríš: Bože, potrebujem ťa, si v mojom živote dôležitý, potrebujem počuť tvoj názor na vec.

Zamerat' sa na vzťahy s druhými

Hoci štýl Jánovho života je veľmi odlišný, žije sám na púšti, stroho sa oblieka a stravuje, jeho požiadavky sa dotýkajú správania v každodennom bežnom živote. Ide o usmernenia, ktoré sú zamerané na naše vzťahy s druhými: rozdeliť sa o odev a jedlo; nevymáhať viac, než je stanovené; netrápiť druhých a nekriždiť im. Ján nežiada radikálne zrieknutie sa všetkého a o odchod do púšte, ako urobil on.

To je jeho osobné rozhodnutie a povolanie. Autentický život v súlade s Božou vôľou začína najskôr v každodennom kontakte s druhými. Zvlášť s blížiacimi sa sviatkami Pánovho narodenia, skúsme pamätať aj na ich sociálny rozmer – podeliť sa o jedlo, odev s núdznymi a na duchovný rozmer – odpustiť alebo požiadať o odpustenie, ozvať sa blízkym, s ktorými možno už dlhšie nekomunikujeme pre rôzne zranenia alebo nezhody z minulosti...

Rozhodnúť sa pre Krista

Ján radikálne odmieta akékoľvek mesiášske očakávania, ktoré ľudia spájali s jeho postavou. Jeho účinkovanie je prípravou na pôsobenie mocnejšieho, ktorý prichádza po ňom. Ján nepodlieha predstave moci a slávy. Na príklade rozviazania remienkov na sandáloch, čo bola práca otroka pre svojho pána, vyjadruje svoju úplnú podriadenosť osobe Mesiáša. Ján pokorne zaujíma postoj otroka k Ježišovi Kristovi, ktorý je skutočným Pánom. Obrazom zhromaždenej pšenice a spálených plevov chce Krstiteľ vyjadriť skutočnosť, že pred človeka je postavená nevyhnutnosť definitívnej voľby pre alebo proti posolstvu spásy, ktoré prináša Ježiš z Nazareta.

autor: František Trstenský

zdroj: postoj.sk

POZVANIE

Hradný pán chystal veľkú slávnosť, na ktorú pozval všetkých obyvateľov podhradia. Hoci mal plné pivnice vína, bál sa, že neuhasí veľký smäd všetkých pozvaných.

A tak ich požiadal o pomoc. „Do stredu nádvorja, kde bude hostina, umiestnime veľký sud. Každý nech prinesie toľko vína, koľko môže, a vyleje ho do suda. Odtiaľ sa bude naberať, a tak bude dost' pre všetkých.

Jeden dedinčan si zaobstaral krčah, naplnil ho vodou a vybral sa na hrad. Myslel si: „Krčah vody sa v tom sude vína ľahko stratí. Nik si to ani nevšime.“

Keď prišiel na slávnosť, vliat svoj krčah do suda a sadol si za stôl.

Keď sa začalo naberať víno, namiesto vína tiekla zo suda voda.

Všetci zmýšľali rovnako. A každý priniesol vodu.

Keď nie sme spokojní so svetom, je to preto, že mnoho ľudí prináša vodu. A trpí tým celé stvorenie.